

Arrest

nr. 231 815 van 27 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 november 2019.

Gelet op de beschikking van 10 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenote S. M. worden aangevoerd in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift en ter terechtzitting niet betwist.

Inzake haar echtgenote wordt bij arrest nr. 231 814 van 27 januari 2020 als volgt gemotiveerd:

"1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij haar tweede verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. Het is in dit geval duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Servië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in haar hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

3.3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch verzoekster onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Verzoekster beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet ontkracht of weerlegt.

4. Betreffende verzoekster haar kritiek dat de commissaris-generaal de in artikel 57/6/1, §1, derde lid vermelde termijn van 15 werkdagen niet heeft gerespecteerd waarbinnen hij luidens die bepaling een beslissing neemt, dient erop te worden gewezen dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien

deze termijn wordt overschreden. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn in casu geen 10 dagen, doch 30 dagen betreft. Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee en verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd dat het overschrijden van voormelde termijn impliceert dat de commissaris-generaal niet langer bevoegd/gemachtigd zou zijn om een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond te beschouwen.

5. Verzoekster stelt dat: "Verwerende partij stelt dat er een paar tegenstrijdigheden zijn in het relaas van de verzoekende partij en dat van haar echtgenoot.

Ze heeft zich dan ook tijdens het gehoor reeds herhaaldelijk gefrustreerd over de soms onverschillige houding van haar echtgenoot, evenals de houding van haar schoonfamilie."

Verzoekster biedt met haar voorgaand betoog geen afdoende verklaring voor de desbetreffende tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en deze van haar echtgenoot. Indien verzoekster en haar echtgenoot werkelijk een ernstige vrees voor vervolging koesterden, kon namelijk worden verwacht dat zij het in het kader van hun verzoek en voorafgaand aan hun respectieve gehoren terdege zouden hebben gehad en elkaar zouden hebben geïnformeerd over de cruciale elementen in hun verzoek. Dat zij dit blijkbaar niet deden, doet bijgevolg afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van dit relaas. Daarnaast wijst de Raad er nog op dat ook in verzoekster haar opeenvolgende verklaringen tegenstrijdigheden terug te vinden zijn.

De Raad merkt op dat de convocaties documenten zijn die zich eenvoudig laten opstellen en fabriceren door eender wie en dat er van beide documenten een stuk is afgescheurd. Verder wijst de Raad naar de vaststellingen gedaan door de commissaris-generaal dienaangaande uit de bestreden beslissing: "Wel legden u en uw echtgenoot in het kader van jullie tweede verzoek elk een convocatie van de politie van Preshevo d.d. 24 mei 2018 neer. Vooreerst is het merkwaardig dat jullie dit document niet reeds neerlegden in het kader van jullie eerste verzoek. (...) Immers, het is geenszins aannemelijk dat in beide convocaties het nationaal nummer van de opgeroepene met de hand is ingevuld. In beide convocaties is de plaats waar het betreffende artikel van de strafwet moet worden ingevuld, opengelaten. In de hoofding is het jaartal dat het volgnummer van het document vooraf dient te gaan, niet ingevuld. De convocaties hebben bovendien allebei volgnummer 18, hetgeen niet logisch is. Verder staat er in de convocatie voor uw echtgenoot dat hij wordt opgeroepen in de hoedanigheid van 'burger, huisvrouw', hetgeen weinig ernstig is. Ook de uitleg van uw echtgenoot over deze convocatie stemt hoegenaamd niet overeen met de inhoud ervan. Hij beweerde eerst dat hij slechts eenmaal naar de politie is gegaan, een vijftal maanden voor jullie vertrek uit Servië op 21 juni 2018. Toen hij ermee geconfronteerd werd dat de convocatie dateert van minder dan een maand voor jullie vertrek, paste hij zijn verklaringen aan en stelde dat hij wel degelijk geweest is op 25 mei 2018 en dat hij toen deze convocatie ontving als bewijs dat hij bedreigd werd door de persoon die erop vermeld staat. Vervolgens paste hij zijn verklaringen nogmaals aan en stelde hij dat niet hij maar wel u bedreigd werd (CGVS A.(...) S.(...), p. 8). De convocaties dateren echter van 24 mei 2018 en roepen u en uw echtgenoot op om de volgende dag informatie te verschaffen in het kader van een lopend onderzoek. Het is dus onmogelijk dat uw echtgenoot deze pas op 25 mei 2018 zou ontvangen hebben, laat staan als bewijs van bedreigingen." Gelet op voorgaande vaststellingen is de bewijskracht van deze documenten dan ook uiterst beperkt.

Betreffende verzoekster haar betoog omtrent de beschermingsmogelijkheden in Servië, merkt de Raad op dat een onderzoek naar de voor verzoekster voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Servië te dezen irrelevant is daar aan haar voorgehouden problemen geen geloof wordt gehecht.

6. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de

verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 31 oktober 2019, voert verzoekende partij aan dat het onmogelijk is om als vrouw hulp te krijgen van de Servische autoriteiten. Op de vraag of zij documenten heeft die haar relaas aantonen, stelt verzoekende partij dat dit onmogelijk is omdat zij daarvoor ter plaatse moet zijn, en zij en haar echtgenoot zeer snel zijn vertrokken. Voor het overige volhardt verzoekende partij in de middelen van haar verzoekschrift.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij ter terechtzitting geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan of een ander licht werpen op de in de beschikking van 31 oktober 2019 opgenomen grond:

“5. Verzoekster stelt dat: “Verwerende partij stelt dat er een paar tegenstrijdigheden zijn in het relaas van de verzoekende partij en dat van haar echtgenoot.

Ze heeft zich dan ook tijdens het gehoor reeds herhaaldelijk gefrustreerd over de soms onverschillige houding van haar echtgenoot, evenals de houding van haar schoonfamilie.”

Verzoekster biedt met haar voorgaand betoog geen afdoende verklaring voor de desbetreffende tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en deze van haar echtgenoot. Indien verzoekster en haar echtgenoot werkelijk een ernstige vrees voor vervolging koesterden, kon namelijk worden verwacht dat zij het in het kader van hun verzoek en voorafgaand aan hun respectieve gehoren terdege zouden hebben gehad en elkaar zouden hebben geïnformeerd over de cruciale elementen in hun verzoek. Dat zij dit blijkbaar niet deden, doet bijgevolg afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van dit relaas. Daarnaast wijst de Raad er nog op dat ook in verzoekster haar opeenvolgende verklaringen tegenstrijdigheden terug te vinden zijn.

De Raad merkt op dat de convocaties documenten zijn die zich eenvoudig laten opstellen en fabriceren door eender wie en dat er van beide documenten een stuk is afgescheurd. Verder wijst de Raad naar de vaststellingen gedaan door de commissaris-generaal dienaangaande uit de bestreden beslissing: “Wel legden u en uw echtgenoot in het kader van jullie tweede verzoek elk een convocatie van de politie van Preshevo d.d. 24 mei 2018 neer. Vooreerst is het merkwaardig dat jullie dit document niet reeds neerlegden in het kader van jullie eerste verzoek. (...) Immers, het is geenszins aannemelijk dat in beide convocaties het nationaal nummer van de opgeroepene met de hand is ingevuld. In beide convocaties is de plaats waar het betreffende artikel van de strafwet moet worden ingevuld, opengelaten. In de hoofding is het jaartal dat het volgnummer van het document vooraf dient te gaan, niet ingevuld. De convocaties hebben bovendien allebei volgnummer 18, hetgeen niet logisch is. Verder staat er in de convocatie voor uw echtgenoot dat hij wordt opgeroepen in de hoedanigheid van ‘burger, huisvrouw’, hetgeen weinig ernstig is. Ook de uitleg van uw echtgenoot over deze convocatie stemt hoegenaamd niet overeen met de inhoud ervan. Hij beweerde eerst dat hij slechts eenmaal naar de politie is gegaan,

een vijftal maanden voor jullie vertrek uit Servië op 21 juni 2018. Toen hij ermee geconfronteerd werd dat de convocaties dateert van minder dan een maand voor jullie vertrek, paste hij zijn verklaringen aan en stelde dat hij wel degelijk geweest is op 25 mei 2018 en dat hij toen deze convocaties ontving als bewijs dat hij bedreigd werd door de persoon die erop vermeld staat. Vervolgens paste hij zijn verklaringen nogmaals aan en stelde hij dat niet hij maar wel u bedreigd werd (CGVS A.(...) S.(...), p. 8). De convocaties dateren echter van 24 mei 2018 en roepen u en uw echtgenoot op om de volgende dag informatie te verschaffen in het kader van een lopend onderzoek. Het is dus onmogelijk dat uw echtgenoot deze pas op 25 mei 2018 zou ontvangen hebben, laat staan als bewijs van bedreigingen." Gelet op voorgaande vaststellingen is de bewijskracht van deze documenten dan ook uiterst beperkt.

Betreffende verzoekster haar betoog omtrent de beschermingsmogelijkheden in Servië, merkt de Raad op dat een onderzoek naar de voor verzoekster voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Servië te dezen irrelevant is daar aan haar voorgehouden problemen geen geloof wordt gehecht."

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië."

Uit de bestreden beslissing en de beschikking blijkt dat verzoekende partij weliswaar een aantal documenten had neergelegd (o.a. convocaties) maar dat om verschillende redenen, die niet worden ontkracht, aan die documenten geen objectieve bewijswaarde kon worden gegeven en zij derhalve geen bewijs zijn voor het door verzoekende partij aangehaalde relaas. Daarnaast is vastgesteld dat zij ook geen coherente verklaringen heeft afgelegd.

Derhalve toont verzoekende partij evenmin aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS